

Скринька бажань

Ніна Воскресенська

Жив якось на світі король Борислав. Був у нього син — принц Івась — дуже розумний хлопець, але слабкий та боязкий. Коли настав час королю відійти від справ, скликав він найкращих представників світлого (професорів та академіків) і темного (відьом та чаклунів) розуму королівства й сказав:

— Я не можу залишити трон своєму синові, поки він не стане дужим і сміливим.

Розумники почали радитися. Світлі пропонували операцію, реанімацію і чотири кілограми пігулок тричі на день після їжі, темні — реінкарнацію, медитацію і дворічний настій жаб'ячих лапок та мишачих хвостів на кажанячому посліді.

Король Борислав уважно вислухав усі пропозиції, почухав потилицю й вигнав усіх геть із палацу. А тоді сказав синові:

— Чув я, що у Чорному лісі, за Вовчою горою, живе чаклунка Варвара. У неї є скринька, яка виконує всі бажання. Дістань її, якщо хочеш бути королем.

Принц Івась подумав-подумав та й пішов, бо стати королем він таки дуже хотів.

— Так, — сказала чаклунка, коли третього дня хлопець дістався її хатини. — Є у мене така скринька.

— Скільки ти хочеш за неї? — запитав принц Івась.

— Забирай так, — засміялася чаклунка Варвара. — Відтоді, як могутній Смарагдовий дракон відняв у мене ключа, вона нічого не варта. Я давно тут сиджу й чекаю, коли прийде сміливий лицар і здолає дракона. І, здається, нарешті дочекалася.

Принц Івась зникнув, бо він не був сміливим лицарем, але йому не хотілося засмучувати стареньку.

— Я б радо допоміг тобі, — сказав він, — але не маю меча для такої справи.

— Цьому лиху можна зарадити, — усміхнулася чаклунка й швиденько написала листа своєму приятелю — гномові Грицьку.

— Він викує тобі найкращого меча, — сказала на дорогу й хутко зачинила за хлопцем двері.

Що тут удієш? Мусив принц іти до гнома.

Гном Грицько зустрів хлопця біля порогу.

— Привіт тобі, лицарю, — сказав він, прочитавши листа чаклунки Варвари. — Мушу тебе засмутити. Я не можу викувати тобі меча, бо мою кузню знесло буревієм. Хіба ти допоможеш мені нову збудувати.

— Я б допоміг тобі, гноме, — сказав принц Івась, — але не вмію нічого робити, бо я — принц.

— То не велике лихо, — усміхнувся гном Грицько. — Хто має бажання, той швидко вчиться.

Два місяці працював принц у гнома. Робив усе, що той велів: рубав, пиляв, клепає, носив. Зміцнів за цей час, змужнів.

Коли кузня була готова, гном узявся кувати меч. Тиждень кував — і викував.

Узяв принц Івась меч в руки — дивується. Меч ніби й великий, а такий легенький! А гном лише всміхається: "Це не меч легенький, а ти — дужий". Та принц йому не повірив. Із якого дива він став дужим? Чарівної скриньки він як не мав, так і не має.

Подякував принц Івась гномові та й вирушив наступного дня з драконом битися, ключі від скриньки здобувати.

Три дні й три ночі йшов хлопець, доки дістався лігва Смарагдового дракона.

Дракон спав. І хропів так могутньо, що дрижала земля під ногами. Став принц Івась біля входу — і такий жах його охопив, аж коліна затремтіли.

— Людським духом пахне! — раптом прокинувся дракон. — Заходь, голубе, давно я лицарем не обідав.

Він висунув із печери велетенську рогату голову й грізно засичав. Принц дістав меч а ударив. Драконова голова сіпнулася й зазмерла. Хлопець схопив ключа, який висів на лівому драконовому вусі, й швидесенько пішов геть із того поганого місця.

— Пішов? — запитала чаклунка Варвара.

— Так, — відповів дракон.

— Не злякався?

— Бився, мов лев, — усміхнувся дракон. — Роги мені подряпав. Молодець Грицько, гарного меча викував.

— Побіжу, — сказала Варвара. — Треба підготувати для хлопця кришталеву скриньку. Він її заслужив.

— Біжи, біжи, — сказав Смарагдовий дракон. — А я піду пастися. Чомусь усі гадають, що дракони — кровожерливі чудовиська. Невже хтось ще не знає, що найбільші тварини завжди були травоядними?

Принц Івась повертався до палацу щасливий. Він так поспішав, що перечепився об рідний поріг і впав. Скринька вислизнула у нього з рук і розбилася. Принц зібрав шматочки скла у торбинку й зайшов до тронної зали.

— Тату, — сказав він, — я приніс скриньку бажань. Ось вона.

— Добре, — сказав король Борислав. — Що ти дав за неї?

— Нічого. Я допоміг гномові викувати меч а й переміг Смарагдового дракона.

— Лише сильна людина може працювати в кузні гнома, — сказав король. — А щоб битися з драконом треба мати неабияку сміливість. Бачу, чарівна скринька допомогла тобі, бо ти став дужим і сміливим. Тепер я можу спокійно померти. А ти будеш добрим королем.

— Тату, — сумно промовив принц Івась, — хіба ти не бачиш, що скринька розбилася? Вибач, але я не виправдав твоїх сподівань, я не встиг у неї нічого попросити і ніколи не буду таким хорошим королем, як ти.

Король Борислав усміхнувся. Він розв'язав синову торбинку, зазирнув у неї й дістав одне скельце.

"Номер 127", — було викарбовано на ньому. Відтак зняв із полиці точнісінько таку саму торбинку, дістав із неї інше скельце й дав синові.

— Номер 126, — прочитав юнак.